

VDANÁ ČI SVOBODNÁ?

ROMÁN.—B. M. CROKEROVÁ.

A podivno! mezi lidmi, kteří pravidelně k starému pánu přistupovali, aby vyptávali se ho na zdraví deernučin, býval mladý advokát Wynne jedním z nejhorlivějších.

V den, kdy Madelina nalezla se v největším nebezpečí a kdy tři velmi vážní lékaři konali u ní velmi dlouhou poradou, dostal se Vavřinec až i do domu a později býval den co den v klubovních místnostech, které nyní, jež to sezóna chýlí se ku konci, bývaly čím dále opuštěnější.

Společnost nacházela se již po většině na cestě do mořských lázní anebo nastupovala letní prázdniny na pevnině; jen Vavřinec Wynne zděral se stále ještě v Londýně.

Starý West setkával se s ním každého dne v klubovním sále nebo čítárně a čím častěji se s mladým mužem tím setkával, tím větší zálibou v něm nabýval.

Wynne vyptával se po zdraví Madelině a tak podivuhodnou ústou, tak zajímal ho každinký výrok lékařů a vyptával se stále a stále, nemá-li přece nikdo ani potuchy o tom, kde slečna Westova zláskrt si uhnala, když v celém soustředění ani jediného případu différie konstatováno nebylo.

Ale nebyla to jen nemoc deernu, co starého Westa naplňovalo starostí.

Také velká část jeho jmění byla ohrožena. Poprask v Austrálii vždy více vzrůstal a ačkoli on mužně vytrval a žádný ze svých papírů neprodal, mohla přece přijít doba a chvíle, kdy mohl se státi mužem poměrně chudým.

Jakmile zdraví Madelinino se polepší a ona bude s ním, vydati se na cestu, chtěl s ní jít do Sidneje, aby tam své obchody sám vyřídil.

Zatím jal se konati své přípravy a uskromňovati se. Odvolal nájem kterosiho rašelště, neměně i objednaný skvost z diamantů a jiné ze smaragdů, prodal až na dva všechny své koně, a vypravěděl nájem domu na náměstí Belgravia.

Dům ten, jak pravil, byl mu příliš veliký, málo útulný a krom toho nezdála se mu vnitřní jeho zařízení poskytovat dost bezpečnosti v případě zdraví.

Jakmile mohla Madelina odjet, odebral se s ní do Brightonu a že nebylo již třeba obávati se jaké náklady, ubytoval se sám a slečna Westovi se služebnictvem v jednom z tamnějších hotelů.

Také se zde Madelina rycheji podzavovala.

Dne 1. září byla jí poprvé povolena malá projížďka, které pak následovaly každodenní procházky povozem; ale kdokoli Madelinu viděl, musil doznati, že jí nemoc strašně změnila.

Její svěží barva naprosto vymizela, její oči byly vpadlé, její kůže vřhblá.

Její krásu uvadla, byla nečím, co bývalo!

Kapitola devatenáctá.
LILIE NA HROBĚ.

Starý West měl takového řízení v Londýně, že Madelině nebylo příliš za těžko, sotva že to zdraví její dovolovalo, navštívit paní Holtovou a vyhledati k tomu dobu příhodnou.

"Byla jsem nemocna, jinak bych již byla dříve přišla," pravila, popadaje dechu, když vrtavým krokem vstoupila do známé jí kuchyně.

"Ale to je mi přece divné, že jste ani na konšček něčeho černého nepomyslela. To přece bývá vždy to první!" odpověděla Holtová nedůvěřivě.

"Někdy to tak bývá," řekla Madelina. "Ale teď musím již jít, milá paní Holtová. Vím, že si myslíte to nejhorší o mně a já toho takví zastluhuji."

"Nuže, ovšem, nechci zapřít!" odpověděla ona tonem, který vyslovoval více nelibosti, než vyjádřiti byla s to slova: "ale mého mínění netřeba vám dbáti!"

"Byla jste velmi hodná k Harrymu, zastupovala jste moje místo u něho; ale nebudu vám za to děkovat. Vždyť vy mých diků započítíte nemáte a co jste činila, činila jste jen z ryzi lásky k němu! O, milá paní Holtová, kdybyste jen poslední dvě léta mohla znova prožít!"

"Co spomůžte to náfek. Musíte započít svůj život znova od počátku. Vždyť máte ještě pana Wynna, svého chotě."

"On to, co se stalo, nikdy, nikdy mi neodpustí. Řekl mi to, on pravil..." Zde selhal jí hlas.

"Bud' to s bohem, paní Holtová!" "Dovedu vás až k zahraničím vrátím a řeknu vašemu kočmu, kudy má jeti. Kdybyste šla pěšky, musila byste jíti dobré půl hodiny. Chtěla byste vzít sebou něco bílých květin? Lilie jsou právě v nejbujnějším květu."

"Ne, ne, ne! Nenamáhejte se, nechci těch květin!" protestovala Madelina chvějícím se hlasem.

"Ale přece, vždyť musíte je sebou vzít," pravila paní Holtová s rozhodností, která prozrazovala pevný úmysl, aby pokud s to je, odvrátila mladou paní od každého poklesku proti dobrému mravu a zvyku.

Chopila se také hned nože a brst nejkrásnějších stvolů liliových nalezla, co Madelina stála vedle ní bez hnutí v dumy pohřížena.

Monks Norton byl starý, velice starý, sedmý, četnými náhrobky obklopený, nad míru malebně na svahu hory položený vesniček kostelíček, v jehož blízkosti se nenalézal žádný jiný dům, než byl kostelníkův a hezká, stará, břech'atěm úplně zastřená fara.

Když Madelina těžká, železná mřížová vrata rozevřela, spozorovala, že není jedinou navštěvovatelkou hřbitova.

Spatřilať na blízké pšince dvě elegantně oděné mladé dámy, které jí znaly, a obstarožního pána v dlouhém, černém kabátě; bezpochyby byl to farář.

Stáli obráceni zády ke vratům a živě se bavili; spatřivše vznešnou dámu, ona přicházela k nim volným krokem cestou prostředřed, ohlížejíc se, jakoby něco, bezpochyby hrob nějaký, hledala, přerušili na chvíli hovor, hned potom zase její navázavše.

"Ale toť nad míru něžné!" zvolala jedna z mladých dam celá nadšená. "Tuze něžné to! Nad míru pěkná to myšlenka! A teprv nedávno zřizen, jak pravíš, milý strýče?"

"Ano," dotrzoval farář, kterého každý nový náhrobek naplňoval osobní hrdostí. "Náhrobek postaven zde byl teprv před osmi dny ve čtvrtce. Je to pravé dílo umělecké. Nemil-liž pravda?"

"Zajisté," dokládala druhá z dam přisvědujíc. "Pravil's, že otec sám obstaral pohřeb chlapce, a velmi truchlivý a zdrcen byl při tom? A Wynne se jmenoval? Tedy některý z Wynnových rodiny. Ale náš známý, advokát Wynne to přece není, vždyť ten není ženat!"

"Ale vždyť ono je Wynnů mnoho," odvětila sestra. "Byl to tedy hrozně smutný pohřeb, neřikal jsi, strýčku Frede? Jen otec, jeden přítel a dva venkované z sousedství byli na pohřbu? Matka..."

V téže chvíli spozorovala hovořící dáma, že někdo stojí za ní, vysoká, vrstlá dáma, která na

hlížeti ji mohla přes ramena. Nebylot' na hebkém trávníku kročící slýseti a když Laura Dancers nyní se kvapně obrátila, stála tvář v tvář někomu, koho ze všech lidí na světě nejméně by zde byla očekávala!

Byla to slečna Westova, nemoc velkou kyticí čerstvě narezavých lilii v ruce.

Vzkřiknouce úžasem vztáhla ruku svou k Madelině.

"Slečno Westova! Těš mne nad míru, že vás vidím. Slyšeli jsme, že jste stonala. Je vám již lépe?"

"Byla jsem velmi, převelmi nemocna," odvětila Madelina, přející si z celého srdce, aby dámy odešly a nechaly ji samotnu s jejími mrtvými.

Stálat' společnost právě u hrobočku, který hledala. Vyzdoben byl vzpřímeným křížem z bílého mramoru, na jehož úpatí byl nápis v zlatých literách:

HARRY WYNNE zemřel (zde bylo datum) ve věku 2 let a 7 měsíců. Dáři-li se dobře dítka tvému? Ano, dožbe se má děťátko mě? (2. kuliha kráží, IV. 26.)

"Obdivujeme se právě tomuto překrásnému náhrobku. Viděla jste již někdy tato slova z bible na některém náhrobku?"

Madelina odvrátila tvář, ale s obdivuhodnou sebevládou odvětila: nikoliv, ani ona slov těch ještě nikde neužela na žádném náhrobku.

"Ráda bych věděla, ku kterým Wynnům náležejí ti rodičovské dítky? Jala se hovořiti dále Laura Dancersova. "Nynější dáma rodiny je vehal chuda. Staré sídlo rodiny Rivals-Wynn přelo do cizích rukou. Byla jsem tam loni v létě. Krásný, starý statek, a hodinu cesty vzdálený od venkovského sídla mé tety Jessie. Rozkošná poloha pro pikniky, skvostné lesy! Ale zámeček je v suntu. Kaple a hodovní síň nemá žádný střešný víec. Je to žalostné, když staré, dobré rodiny přicházejí na mizinu a vymírají. Nemil-liž pravda?"

"Ba, je to velmi žalostné!" dala v odvet Madelina mechanicky. Nastala delší přestávka.

Slečna Westova, jak se zdálo, neměla chuti do dalšího hovoru. Ach, proč tím lidě nešli svou cestou! Madelinin čas byl tak vyčerpán!

Snad, že mladé dámy některou z její myšlenek uhodly, neboť sestry na sebe pohledly pohledem, který zřetelně vyslovoval úžas nad tím, že nádhernou, v nejněžnějších plešech žijící slečna Westovou nalézají zde, mezi hroby malého vesničekého hřbitova.

Pak řekla jedna z nich: "Nemil-liž překrásné, přijít jednou za čas sem na venek? — Bezpochyby účastníte se zde také plesu, který zdejší hrabství pořádá?"

Madelina nedala odpovědi. Podle všeho nemoc také jejímu sluchu ubližila.

"Starý kostelíček s malým hřbitovem mají svou proslulost a ježto náš strýc zde jest farářem, vyznám se zde velmi dobře. Hledáte-li nějaký hrob, rádi pomůžeme vám hledat."

Madelina zavřela hlavou, zabručela cosi, co snad zniť mělo jako dik a že dámy konečně přestoporovaly, že přeje si, aby státi sama, poroučely se, zvonce ještě dříve jednomyslně, avšak marně Madelinu, aby ve faře přijala koflík čaje a provázeny farářem, odešly ze hřbitova.

Konečně zůstala Madelina sama!

Ale mohla-liž pokleknouti, — vnořiti tvář svou do chladné té trávy, své rty přiložiti na studený mramor a slzou uleviti horkému bolu nad ztrátou milovaného dítky, věduce, že zvědavé zraky jí pozorují? Či není nepochoybno, že z fary je viděti i na ten nejoslednější koutek hřbitova?

Nejdelší tedy kyticí lilii na marlí růvek, zůstala u něho asi půl hodiny státi, políbila pak jméno na kříži, utrhla hrst trávy a povolna odcházela.

Obě slečny Dancersovy, jimž značné porce zvědavosti dostalo se od matky Evy údělem, lámaly sobě hlavu, proč asi Madelina Westova přišla na hřbitov.

Při čaji vypravovaly strýci i tetě, jak vynikající dílo hraje Madelina ve společnosti, jak bohatá, jak hledána jest, jak byla hezká, jakou závidění hodnou partii by každý mladík učinil, který by se jí zalbil. Ona však byla příliš vybiravala, příliš chladná a odstrašovala každého, kdo se jí blížil s přáním jiným, než s prosbou o taneček.

"Ne, ne, to já si chválím kulatou tvář a ržovou líč!"

"Ach, strýčku, ona teprv svou poslední nemoc se tak změnila," odpověděla Laura. "Ona opravdu byla hezká, všichni to říkali i ženy. Její pověst' jako první krásky byla tak pevná, že vstoupila-li do plesové síně, všechny ostatní zatlačila do pozadí."

"Nuže, milé děti, pak tedy pojmy o kráse, od těch dob, co já jsem býval mlad, jsou buď jiné, anebo vaše přítelkyně musila se hodně změnit," řekl farář, vstávna a setřásaje s kabátu drobtví koláče. "To mi dšne můžete věřit na slovo, nikdo víc by se po ní neohlédl."

Po těch slovech pastor odebral se do své studovny, aby, jak pravil, pracoval na nedělním svém kázání, anebo, což rovněž tak bylo pravdě podobno, aby no viny četl; obě dívky zůstaly samy.

"Poslyš, Dolly, co myslíš, abychom se teď podívaly na hřbitov, na který as rov položila ona ty lilie?" pravila Laura po chvíli. "Na tom přece nebylo by nic tak zlého?"

Dolly s návrhem ihned souhlasila a obě nastoupily svou cestu po objevech.

Nemusily ani dlouho hledati; neboť velikou kyticí lilii bylo zdaleka vidět na zeleném trávníku.

Slečna Westova položila květy lilie na malý, nový, růvek, na dětský hrob. Podivno!

Kapitola dvacátá.
PŘED CESTOU DO AUSTRALIE.

Tajemná cesta na Holtonových farmu a následovavši na to návštěva hřbitova v Monks Norton slečny Westové nesvědčily. Upadla znovu do povážívé nemoci, její původ nedovědi si vysvětliti ani otec, ani lékař.

Otec, odjížděje na jeden den do Londýna, zůstavil jí v poměrně dobrém zdraví, aniž arci tušil, že Madelina s nejlíbežnějším vlakem jela za ním, aby odebrala se do Hampshire. Tělesná námaha, spojená s ukvapenou jízdou tou, spolu s trýzní duševní postarovala, aby otřásla pevnějším zdravím a nebylo tudíž divu, že Madelina, dojezdě do Brightonu o hodinu dříve, než otec, úplně byla vysílana a zdrcena a že po několik dnů pak nevyšla ze svého pokoje.

"Já tomu nerozumím," pravil lékař. "Zde musí vedle nesmírné tělesné chabosti působiti ještě nějaký duševní žal."

"Nemil-liž!" ubezpečoval starý West.

"Každým způsobem třeba se postarati o lepší náladu naší nemocné, jinak neručím za nic," pokračoval doktor. "Ona nechová více ani žádného přání, aby se zase podzavovala, život nestojí jí více za to. Snad, kdybyste mohli nemocnou pohnotiti k nějaké cestě po moři, mělo by to nějaký dobrý účinek."

To právě hodilo se do plánu starého Westa, jenž neznal žádné možnosti odebrati se do Austrálie.

"Jak pak cestu do Sidneje?" zvolal potěšen.

"Znamenatí! Čím dřív, tím lépe. Opakuji, že trvám na tom, že nemocná více duševně než tělesně stůně. Snad se zotaví v úplné nově jí okolí, kde není nebudě jí připomínati to, co hlodá na její duši a tíží její mysl."

"Co hlodá na její duši a tíží její mysl? Hlouposti! Co by na její duši hlodalo? V celém svém životě žádná starost nepoznala."

"Hm — což nemohla by to býti nějaká záležitost srdce jejího?" nalehal doktor.

"Ani stopy!" ubezpečoval starý West.

"Nuže, pak musím vám sdělit beze všeho dalšího tajemí, že vaše dcera nalézá se ve stavu velmi povážívém. Odvezte svou nemocnou co nejrychleji můžete. Svůj dům v Londýně, jak jste mi řekl, jste pustil, nic vás tedy zde nezdržuje. Rychle proto odjed' a nebuďte já nechei a nešním vám tajit, že běží zde o život a smrt vaší dcery!"

To byla špatná zvěst' pro starého Westa! Jeho dcera ztratila krásu, svého ducha, své zdraví, teď má ztratit i samu úplně!

Sám u sebe však byl pevně odhodlán, že láskyplnou vdovu vezme sebou. Ona za nemocí Madelininy psala mu srdcerovně listy, sama vzhledem k možné nákazě arci nepřisílala, ale nyní nebylo se více čeho báti.

Krom toho řekl lékař, že společnost vlnidné dámy, která by byla nemocná byla příjemna, která by si sdělila jednu kabínu, po ní se časem ohlédla, a ji seč jest rozveselovala, nad míru by byla prospěšná.

Kde pak by se nalezla osobnost k tomu spůsobilejší, než paní Leachová? Cestu nazpátek a všechny ostatní výdaje zaplatí arci on sám.

Když Madelina odešla spáti, sedl si starý pán a napsal své přítelkyni důtklivé pozvání k cestě po moři.

Za dva dny na to přibyla paní Leachová s ohromnými kufry, krabicemi a brašnami do Brightonu.

Ona hlasu Roberta Westa sleskla bez odkladu, byla oblečena v roztomilý cestovní plášť, rovněž takový klobouk, a vypadala přímo skvostně.

Jaký to rozdíl mezi ní a jeho ubohou, vyhublou Madlidi, která úpadek své krásy ještě zvyšovala tím, že nepadlo jí oblékati se stále jenom v černý šat!

Ona vlastně milování hodnou vdovu se zvláštní srdečností neuvítala!

"Ji bylo by nejmilejší, kdyby ani jediného človíčka již neviděla," vysvětloval starý pán, když s okouzlením paníku po ní zůstal sedět, aby omluvil chladné uvítání, kterého se jí od slečny dostalo.

"Ona nemá z ničeho vici na světě radost a lékař mluví o jakés duševní chorobě. Domnívá se, že nepostýlá jen záskrt, ale i nějaké prudké hnutí myslí. Knihy výce nerozevře, neotevře skorem ani úst a neposlouchá, co se jí povídá, ale sedí celý den a plače, hledí strnule před sebe, nechce jíst, nemůže spáti a trvá na tom, že musí chodit ve smutku. Já nevím, co o všem mám soudit."

Tím lépe věděla to moudrá dědička přítelkyně. Chápala vše a rozuměla všemu! Muž, který v životě Madelinině hrál nějakou úlohu, at' to byl kdokoli, byl mrtvec, nebo jí oklamal a ona se trudila v šíleném bolu nad jeho ztrátou. A jaké trosky to z ní učinilo!

Paní Leachová chopila se neodkladně na cestu a vyvíjela neodbytnou činnost.

Loď, na které West zabezpečil si již místa, za deset dnů měla vyplouti a ještě nebylo ničeho učiněno pro Madelininu výpravu. Do toho ovšem nedovolovalo jí se místit. Sledila sama zvolila si obleky a to jen několik černých šatů, ale čilé panice zbývalo jí široké pole činnosti, bedlivý dozor na Madelininu korespondenci.

Všechna psaní přinesena byla nejprve paní Leachové a sice již proto, že ty mraky účtu, které šly za ní z místa na místo, neradla by byla vydávala bystrým zrakům Westovým, jednak také, že byla pevně odhodlána Madelininu tajemství se dopřítiti.

Tak tedy všechny docházející dopisy podrobovala ostré přehliďce, dříve než při snídani nebo u svaciny vloženy byly na stůl a rozděleny.

Madelina ostatně ze své ložnice vycházela až teprv odpoledne a nejvíce ani nejmenšího zájmu pro věci na ni adresované.

Jediné, co jí dělávalo radost, byly návštěvy lady Rachely a jejího bratra, který prvé než odeštolava do Škotska přišla do Brightonu, aby se rozloučila s rodinou Westovou a přála jí šťastnou cestu a brzké shledání. Oba byli hluboce dojata i plni soucitu, ani viděli, co stalo se z té šťastné, veselé královny minulých dnů.

Přinesli jí sebou knihy, květiny, obilné její bonbonky, jakžkoliv celou haldu noviněk a pro tuto chvíli zdálo se, že pšoběním o nemocnou co nejrychleji můžete. Svůj dům v Londýně, jak jste mi řekl, jste pustil, nic vás tedy zde nezdržuje. Rychle proto odjed' a nebuďte já nechei a nešním vám tajit, že běží zde o život a smrt vaší dcery!"

To byla špatná zvěst' pro starého Westa! Jeho dcera ztratila krásu, svého ducha, své zdraví, teď má ztratit i samu úplně!

Jesté téhož večera přivedl feč na cestu po moři. Madelina poslouchala ho s otevřenými očima, ale beze všeho účastenství. Ona, chce-li, aby šla ona s ním, nemá nic proti tomu; bylo by přece, jak si pravila v duchu, zcela hošejno, kde země, zdali na souši nebo na moři. Jen jednou z jeho návrhů se opírala se vši rozhodností, aby provázela je pa ní Leachová.

"Vrchoť nemocného človíčka!" myslil si starý pán a předmětu toho pro tu chvíli zanechal.

Sám u sebe však byl pevně odhodlán, že láskyplnou vdovu vezme sebou. Ona za nemocí Madelininy psala mu srdcerovně listy, sama vzhledem k možné nákazě arci nepřisílala, ale nyní nebylo se více čeho báti.

Krom toho řekl lékař, že společnost vlnidné dámy, která by byla nemocná byla příjemna, která by si sdělila jednu kabínu, po ní se časem ohlédla, a ji seč jest rozveselovala, nad míru by byla prospěšná.

Kde pak by se nalezla osobnost k tomu spůsobilejší, než paní Leachová? Cestu nazpátek a všechny ostatní výdaje zaplatí arci on sám.

Když Madelina odešla spáti, sedl si starý pán a napsal své přítelkyni důtklivé pozvání k cestě po moři.

Za dva dny na to přibyla paní Leachová s ohromnými kufry, krabicemi a brašnami do Brightonu.

Ona hlasu Roberta Westa sleskla bez odkladu, byla oblečena v roztomilý cestovní plášť, rovněž takový klobouk, a vypadala přímo skvostně.

Jaký to rozdíl mezi ní a jeho ubohou, vyhublou Madlidi, která úpadek své krásy ještě zvyšovala tím, že nepadlo jí oblékati se stále jenom v černý šat!

Ona vlastně milování hodnou vdovu se zvláštní srdečností neuvítala!

"Ji bylo by nejmilejší, kdyby ani jediného človíčka již neviděla," vysvětloval starý pán, když s okouzlením paníku po ní zůstal sedět, aby omluvil chladné uvítání, kterého se jí od slečny dostalo.

"Ona nemá z ničeho vici na světě radost a lékař mluví o jakés duševní chorobě. Domnívá se, že nepostýlá jen záskrt, ale i nějaké prudké hnutí myslí. Knihy výce nerozevře, neotevře skorem ani úst a neposlouchá, co se jí povídá, ale sedí celý den a plače, hledí strnule před sebe, nechce jíst, nemůže spáti a trvá na tom, že musí chodit ve smutku. Já nevím, co o všem mám soudit."

Tím lépe věděla to moudrá dědička přítelkyně. Chápala vše a rozuměla všemu! Muž, který v životě Madelinině hrál nějakou úlohu, at' to byl kdokoli, byl mrtvec, nebo jí oklamal a ona se trudila v šíleném bolu nad jeho ztrátou. A jaké trosky to z ní učinilo!

Paní Leachová chopila se neodkladně na cestu a vyvíjela neodbytnou činnost.

Loď, na které West zabezpečil si již místa, za deset dnů měla vyplouti a ještě nebylo ničeho učiněno pro Madelininu výpravu. Do toho ovšem nedovolovalo jí se místit. Sledila sama zvolila si obleky a to jen několik černých šatů, ale čilé panice zbývalo jí široké pole činnosti, bedlivý dozor na Madelininu korespondenci.

Všechna psaní přinesena byla nejprve paní Leachové a sice již proto, že ty mraky účtu, které šly za ní z místa na místo, neradla by byla vydávala bystrým zrakům Westovým, jednak také, že byla pevně odhodlána Madelininu tajemství se dopřítiti.

Tak tedy všechny docházející dopisy podrobovala ostré přehliďce, dříve než při snídani nebo u svaciny vloženy byly na stůl a rozděleny.

Madelina ostatně ze své ložnice vycházela až teprv odpoledne a nejvíce ani nejmenšího zájmu pro věci na ni adresované.

Jediné, co jí dělávalo radost, byly návštěvy lady Rachely a jejího bratra, který prvé než odeštolava do Škotska přišla do Brightonu, aby se rozloučila s rodinou Westovou a přála jí šťastnou cestu a brzké shledání. Oba byli hluboce dojata i plni soucitu, ani viděli, co stalo se z té šťastné, veselé královny minulých dnů.

Přinesli jí sebou knihy, květiny, obilné její bonbonky, jakžkoliv celou haldu noviněk a pro tuto chvíli zdálo se, že pšoběním o nemocnou co nejrychleji můžete. Svůj dům v Londýně, jak jste mi řekl, jste pustil, nic vás tedy zde nezdržuje. Rychle proto odjed' a nebuďte já nechei a nešním vám tajit, že běží zde o život a smrt vaší dcery!"

To byla špatná zvěst' pro starého Westa! Jeho dcera ztratila krásu, svého ducha, své zdraví, teď má ztratit i samu úplně!

Jesté téhož večera přivedl feč na cestu po moři. Madelina poslouchala ho s otevřenými očima, ale beze všeho účastenství. Ona, chce-li, aby šla ona s ním, nemá nic proti tomu; bylo by přece, jak si pravila v duchu, zcela hošejno, kde země, zdali na souši nebo na moři. Jen jednou z jeho návrhů se opírala se vši rozhodností, aby provázela je pa ní Leachová.

"Vrchoť nemocného človíčka!" myslil si starý pán a předmětu toho pro tu chvíli zanechal.

čky upřimě a beze lži!" odpověděla Madelina vřele.

"O tom nejsem přece jen tak pevně přesvědčena, milé dítě! — Paní Leachová ví o ní věci, které hrozně svědčí se štíri a lady Rachel to tuší, nenávidí proto naši přítelkyni a chce ji u tebe zotuditi!"

Madelina, chabá a bídná, jak byla, nebvila s to odolati předpřátému přiznivému smýšlení otčova, proti dobývavé vdově byla bez moci. Ona, ubohý kostlivec se vpadlým očima nemohla se měřiti s obratnou soupeřkou, která do hoje přinášela všechny batterie krásy a libeznosti, aby starého pána den co den znovu o-mamovala. V otázce, co nemocné více prospěje, byl její vliv již o mnoho mocnější, než Madelinina vlastní vůle, a tedy ona vzdala se všeho marného a neprospěšného boje, zůstávaje vše osudu.

Vavřinec Wynne se starým panem Westem již dávno se brl nesetkal, ale on věděl, že rodina je dosud v Brightonu a Madelina že se zotavuje.

Bylo to ku konci října, Londýn začínal se opět naplňovati, a jedného dne s několika přáteli snědál v klubu u jednoho stolu, když ktersi prohodil: "Tu tak již je starý West. Musím s ním několik slov promluvit. Vypadá teď' hodně zdrcený a ani z polovice se nenafukuje, jako loni!"

"Trvám, že přišel o velmi mnoho peněz!" mnil jiný.

"Ano, ale tolik, co by kdo myslil, neztratil. Jet' on přišel mizerný starý lišák, a vždycky umí si chyťte z toho pomoci. Ale v té starosti, která ho nyní tísní, nespomůže mu nic všechna jeho zchytalost. Ztratí svou deernu!"

"Jakže? Co že ztratí?" zvolal Wynne živě.

"Svou deernu! Slyšel jste snad o té krásné slečny Westové? Byla lvice obon posledních dnů. Pak loni v létě dostala záskrt a..."

"Ano, ano, to vím, ale co potom?" vpadl mu Vavřinec do řeči netrpělivě.

"Pak odebral se s ní starý do Brightonu, a zde rozmohla se znova. Byl jsem tam v neděli a potkal jsem ji, to jest její vřz zastavil před